

EUGEN CIOCLEA

CARTIER POPULAR

EUGEN CIOCLEA

ANTOLOGIC

EUGEN CIOCLEA (4 august 1948, Terebna, Edineț – 8 octombrie 2013, Chișinău), poet român. După absolvirea școlii medii (8 clase în satul său natal, plus clasele a 9-a și a 10-a în satul vecin Zăbriceni), urmează Facultatea de Matematică a Universității „M.V. Lomonosov” din Moscova, pe care o abandonează după anul patru (1971). Lucrează un an la un ziar de limbă română din Cernăuți; revenit la Moscova, este ghid, interpret în diferite instituții, apoi muncitor și ajustor de mașini-unelte cu programare automată. În tot acest timp, scrie versuri, fără a putea publica, poemele sale circulând în samizdat. Abia odată cu *perestroika* lui Gorbaciov, poetul iese la rampă, iar prima sa publicație – în revista „Literatura și arta”, în 1986 – îi aduce și prima punere la punct din partea autorităților din RSS Moldovenească, poemul său „Cina irodică” fiind discutat la CC al PC al Moldovei. Debutul său în volum cu *Numitorul comun* (Editura Literatura Artistică, 1988) constituie un adevărat triumf, confirmat la scurt timp de cea de-a doua sa carte, *Alte dimensiuni* (Hyperion, 1991) (Premiul Uniunii Scriitorilor din Moldova). Revenit la începutul anilor '90 la Chișinău, este redactor-șef la „Tineretul Moldovei” (1992-1997), apoi șomer până la sfârșitul vieții, trăind dintr-o pensie de invaliditate. În 2000, beneficiază de o bursă de creație a Fundației Soros - Moldova. Un ultim volum original îi apare la Editura Cartier, în 2001, cu titlul *Dați totul la o parte ca să văd*.

„Eugen Cioclea e o revelație. Este un poet evident superior lui Mircea Dinescu.”

Alexandru MUȘINA

„Fără Eugen Cioclea, literatura română este un pian cu câteva clape lipsă.”

Claudiu KOMARTIN

CARTIER POPULAR

EUGEN CIOCLEA

ANTOLOGIC

Ediție îngrijită de Em. GALAICU-PĂUN

CARTIER

CARTIER

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.
Tel./fax: 022 24 05 87, tel.: 022 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md
Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.
Tel./fax: 210 80 51. E-mail: romania@cartier.md
Cartier & Roman LLC, Fort Lauderdale, SUA. E-mail: usa@cartier.md
Suport juridic: Casa de Avocatură *EuroLegal*
www.cartier.md

*Cărțile CARTIER pot fi procurate în toate librăriile bune
din România și Republica Moldova.*

Cartier eBooks pot fi procurate pe iBookstore și pe www.cartier.md

LIBRĂRIILE CARTIER

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău. Tel./fax: 022 21 42 03.
E-mail: librariadincentru@cartier.md
Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel.: 022 24 10 00.
E-mail: librariadinhol@cartier.md

Comenzi CARTEA PRIN POȘTĂ

CODEX 2000, Str. Toamnei, nr. 24, sectorul 2, 020712 București, România
Tel./fax: (021) 210.80.51
E-mail: romania@cartier.md
www.cartier.md

Taxele poștale sunt suportate de editură. Plata se face prin ramburs, la primirea coletului.

Colecția *Cartier popular* este coordonată de Gheorghe Erizanu

Editor: Gheorghe Erizanu

Lectori: Em. Galaicu-Păun, Dorin Onofrei

Coperta seriei: Vitalie Coroban

Coperta: Vitalie Coroban

Design/tehnoredactare: Vitalie Coroban, Tatiana Cunup

Prepress: Editura Cartier

Tipărită la Bons Offices

Eugen CIOCLEA

ANTOLOGIC

Ediția I, ianuarie 2014

© 2014, Editura Cartier, pentru prezenta ediție. Toate drepturile rezervate.
Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Cioclea, Eugen.

Antologic / Eugen Cioclea ; cop.: Vitalie Coroban ; ed. îngrijită de
Em. Galaicu-Păun. – Chișinău : Cartier, 2014 (Tipogr. „Bons Offices”).

– 166 p. – (Colecția „Cartier Popular”).

500 ex.

ISBN 978-9975-79-666-8.

821.135.1(478)-1

C 51

en. Cjel

La persoana a treia

Poezia lui Eugen CIOCLEA
este o poezie declarativă.
El vă face declarații de iubire din mers.
El crede că, dacă orice lucru și faptă
poartă un nume,
lor trebuie să li se spună pe nume,
or, poezia
nu e o stare de leșin,
nu e un stres.

El nu are când aștepta inspirația,
fiindcă aceasta
degrabă cărăbănindu-se
ca să se deie în scrânciob
în grădina din spatele unei clinici
de psihiatrie,
fericită mereu ca un purice,
îi trimite bezele cu sacul
sau doze enorme de
barbiturice.

Ușă spartă în realitate,
el, care se mai învârte și astăzi
prin aburul mămligii dintr-un cămin
de matematicieni,
a descoperit șirul de cuvinte
al limbii materne
ca pe un imn convergent,
transformarea în liră a semnului integral,
cât și izbitoarea noastră, a tuturor,

→

comună asemănare
cu i-ul acestui $\sqrt{-1}$ frumos
radical.

El vine hotărât să vă spună
ceea ce n-a apucat să audă
de la fiecare din voi,
el vi se uită lacom în gură
ca la o podoabă de măr
și chiar mușcă din măr
și își marchează poemele:
Made in URSS.

Mai cred

Viața nu o momești cu un pumn de alune
și, totuși,
ca pe o veveriță presimt c-am s-o pierd
de îndată ce nu-i voi mai sparge cuvinte
și spune:

— Mai cred!

Cred în iarba gătită cu rouă frumos,
chiar și înainte de coasă,
că va mai ști să răsară galantă
pentru nenumăratele generații de miei și copii
și c-o să-și mențină promisiunea
făcută poetului Arcadie Suceveanu,
adică
tot verde țâșni-va și în 2000.

Cred în valoarea neconvertibilă a frunzei,
cum nu cred în ruble și nici în dolari,
cred în zvâcnetul de durere al femeii lehuze
când trece trenul cu militari.

Cred în lumina
decât lumina mai clară
a ochilor mamei și-n lacrima lor,
în care, copil, am privit fascinat,
seară de seară,
ceea ce nu voi vedea niciodată
la televizor.

→

Cred în puterea de radiație a iubirii,
în constanta lui Planck și-n fotoni.
Ca de după gratii, din spatele lirei,
cred în bulevardul cu pietoni.

Cred în frăția dintre popoare,
dar parcă-i mai cald printre-ai mei și strămoși.
În uși fără lacăte și în buzunare
fără cuțite cred.

Norocoși

fi-vor băieții nu azi doar –

și mâine!

Viața-i așa cum o crezi și o vrei.

Mult mestecând un cuvânt ca pe o fărâmbă de pâine,
gura o să-ți miroase a rai.

Rampa

Avem și noi o rampă de lansare.
Îi zice Miorița. Fii atent,
printre construcțiile de acest gen,
se pare,
că-i cea mai veche de pe
continent.

Un cosmodrom în fiecare târlă
de oi avem,
desigur,
conservat.
Din câte vise ni s-au dus pe gârlă,
iată și unul net,
realizat.

Las pentru alți cercetători succesul
de-a da prin străchini c-un picior de vers.
Eu îmi propun să scutur
universul.
Eu am ceva de lucru-n univers.

Eu vreau să știu unde-a plecat păstorul,
cifrul baladei să-l rezolv exact,
ca pe o genă ce atacă viitorul.
(Naivul este autodidact!)

Intru în cuvânt
ca într-un habitacul.
Rampa-i intactă. Axul e superb.

→

Ce văd în jur e-un patrimoniu sacru.
Număr invers. M-am și lansat,
acerb.

Simt timpul greu în umere și-n ceafă,
un ∞ opt culcat familiar în gât.
De sensul lui,
de n-o să fac vreo gafă,
vom mai vorbi. Când mă întorc.
Atât.

Dilema

Admit că veșnicia nu s-a născut la sat.
(Contrariul ar fi frumos să fie!)
Eu știu că bunătatea de-acolo s-a luat,
și-această urmă-n noi
de omenie.

Eu știu că de acolo ni se trag
luminile și umbrele pe față,
și-oricât îmi șterg pingelele de-un prag –
frunza de-acasă tot se mai agață.

De-acolo vin, dau buzna, ne surprind
mieii și iarba,
însuflețind betonul.
Vreau ca un ciung de mult să vă cuprind,
strivind pe piept, întins,
acordeonul.

Anapoda,
scâncind sentimental
și preschimbând mânia în rușine,
eu știu că-n sat a mai rămas un cal,
cărui i-i tare-tare dor de mine.

Băiatul de dăunăzi,
bătăuș,
pe-acolo încă își mai așteaptă fata,
și-un taur se mai rupe din țăruș
ca să nu-l vândă un nene
cu bucata.

→

Eu știu că-n cerul gurii de-o să bat
cu limba mea străpunsă de cârceie,
tot voi găsi pe plai vreun predicat
și o pădure-onomatopee.

Eu știu că încă nu-i deloc târziu
să mor de sete, bleg, lângă izvoare,
chiar dacă mă mai ține, fistichiu,
orașul strâns de mâini
și de picioare.

Numitorul comun

Ar trebui să ne-adunăm cumva.
De când ne-am dus de-acasă, numai fracții
din sufletele noastre s-au ales.
Frunzele-n piept ca niște
decorații.

A dispărut întregul. Șuguim.
Mai mult sau mai puțin cu aroganță.
Ne-au contractat în pripă negustorii,
lipindu-ne pe frunți câte-o chitanță.

Pe două drumuri, dacă nu pe trei,
umblăm aprinși. Ne-am și schimbat la față!
Un văr de-al meu, întors din nicăieri,
în loc de limbă-avea
un motocel de ață.

Dat naibii, ce mai! Dus după comori,
cernea nisip și-omăt prin buzunare,
iar ca dovadă cât de bine i-i
se ghilosea cu vodcă pe picioare.

Ne conformăm. Ne dedublăm urgent.
Sătui sunt lupii. Mulțumit păstorul.
Luceafărul ca de vânat e-n munți,
prada se cară sincer, cu tractorul.

De la o vreme, parcă întorși pe dos,
organ de simț ni-i fierea. Cu rărunchii
cum aş putea să distilez invers
lumina ce-au băut-o unchii?

Cred că adun și mă trezesc că scad
din miei balade –

restu-i pelicică!

Scad din prieteni ce mi-a fost mai drag,
scad c-o plăcere sadică. Mi-e frică!

Ce mi-a rămas? Un fleac de trenți, un pix?

Am moștenit călcâiul lui Ahile.

Sofiștii nici că m-au lăsat s-ajung

măcar pe una din reptile.

Alerg, alergi, aleargă, alergăm

în grup compact ori răzlețiți pe pistă.

Bate sudoarea ca o brumă-n noi

și radiază nume de pe listă.

Se face seară iute. Chiuim.

Cine mai e, pe unde-i, să răspundă!

Ne-ar trebui un numitor comun

de mai promite ceasul vreo secundă.

Și ne-ar mai trebui mai știu eu ce,

c-am fost soldat și-am stat în bivuac –

găsești o sârmă groasă, oarecare,

s-avem și-un paratrăsnet pe-un copac.

Conștiința de sine

La urma urmei,
ar trebui să fiu mulțumit.
Soarele își consumă și pentru mine
cărbunele,
iarba, copacul și pasărea, de asemenea,
de la o poștă se vede că-mi vor
numai binele.

Am noroc de părinți înțelegători.
Mi-au fixat din rezerve de dor
chiar o pensie.
În principiu, pot spune că inima lor
este arcul meu de suspensie.

Toți zidarii de pe
Bernardazzi
mă salută, în frunte c-un frate, –
încă nu am ajuns să-i cerșesc nimănui
indulgență cu plată în rate.
Dinții din gură-s ai mei,
inclusiv măseaua de minte,
Banca Limbii Naționale îmi mai dă
nelimitat credit de cuvinte.

Luceafărul, seara pe deal,
mi-i același, din suflet, bujie.
Fericit c-am fost aspru la păr,
nu sunt trist c-o să mor cu chelie.

→

Toate bune. De la un timp
am și martori dispuși să confirme.
Conștiința-i un bec de control –
fără sârme.

Spiritul sondese
măreții și
an mormane de
Zăbrente